

© Совет на Европа/ Европски суд за човекови права, 2012. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот. За понатамошни информации видете ја целосната назнака за авторски права на крајот на овој документ.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Информативна белешка за судската пракса на Судот бр. 123

октомври 2009

Kimlya и други против Русија - 76836/01

Пресуда 1.10.2009 [Секција I]

Член 9

Член 9-1

Слобода на вероисповест

Одбивање да се регистрираат верски групи заради неможност да покажат најмалку петнаесет години постоење или поврзаност со централизирана верска организација: *повреда*

Факти – Првиот и вториот апликант се основачи на ограноци на Црквата на саентологија во Русија. Во 1994, првиот центар за изучување на Дијанетика (верувањето на Црквата на саентологија) е регистриран како невладина организација. На центарот подоцна му е одбиена пререгистрација поради тоа што неговите цели биле „верски по природа“. Последователно, властите одбија да ги регистрираат ограноците основани од апликантите како локални верски организации, зашто тие не можеле да поднесат докази што би потврдиле најмалку петнаесет години постоење во регионот.

Право – Член 9 толкуван во светлина на Член 11: (а) *Применливост* – Судот забележа на почетокот дека не постои европски консензус околу верската природа на учењето на саентологијата. Ниту пак беше негова улога да одлучува дали еден корпус верувања и сродни практики може да се смета за „религија“ во смисла на Член 9. Сепак, бидејќи руските власти биле уверени во верската природа на ограноците, Судот заклучил дека Член 9 бил применлив во предметот. Понатаму, земајќи предвид дека верските заедници традиционално постојат во форма на организирани структури и дека тужбата на апликантот се однесува на наводно ограничување на нивното право слободно да се здружуваат со други од иста вероисповест, Член 9 мораше да се испитува во светлина на Член 11.

(b) *Меритум* – „Верска група“ без правен субјективитет не може да поседува или остварува права поврзани со статусот на правно лице – како што се правото на поседување или изнајмување имот, имање банкарска сметка,

ангажирање вработени и поведување или одбрана во правни постапки – што се суштествени за остварување на правото на изразување на сопствената вероисповест. Понатаму, согласно руското право, само регистрираните „верски организации“ имаат право да остваруваат определени права, како што се, на пример, основање храмови, одржување верски служби на места достапни за јавноста и подготовка, добивање и дистрибуирање верска литература. Соодветно, ограничениот статус на верските групи не дозволи нивните членови делотворно да го уживаат своето право на слобода на вероисповеста и здружување и, како последица, постоеше попречување на правата на апликантите согласно Член 9. Попречувањето било согласно домашното право и се стремело кон легитимната цел на заштита на јавниот ред. Сепак, на апликантите им била одречена регистрација, не заради некои наводни недостатоци од нивна страна, туку поскоро како резултат на автоматското дејство на законското барање верска група да постоела најмалку петнаесет години. Основата да се одбие регистрација, оттука, била чисто формална и неповрзана со фактичкото функционирање на односната верска група. Владата не успеала да идентификува никаква непосредна општествена потреба за ваквата рестрикција, ниту некоја релевантна и доволна причина што го оправдува долгиот период на чекање што мора да го минат верските групи пред да стекнат правен субјективитет. Оспорената рестрикција ги засега само верските заедници на основно ниво, коишто не можат да покажат нивно присуство во даден регион или поврзаност со централизирана верска организација. Оттука, се чини дека само новопојавените верски групи коишто не претставуваат дел од строго хиерархиска црковна структура се засегнати со „правилото на петнаесет години“. Имајќи го тоа на ум, Судот заклучи дека за попречувањето на слободата на вероисповест и на здружување на апликантите не може да се каже дека било неопходно во демократско општество.

Заклучок: повреда (едногласно).

Член 41: По EUR 5,000 и за првиот и за вториот апликант за непарична штета.

На овој линк може да се најдат [Case-Law Information Notes](#)

© Совет на Европа/Европски суд за човекови права 2012

Официјални јазици на Европскиот суд за човекови права се англискиот и францускиот. Овој превод е изработен со поддршка на Human Rights Trust Fund на Советот на Европа (www.coe.int/humanrightstrustfund). Преводот не е обврзувачки за Судот, ниту Судот презема било каква одговорност за неговиот квалитет. Преводот може да се префрли од HUDOC базата на податоци за судската пракса на Европскиот суд за човекови права (<http://hudoc.echr.coe.int>) или од други бази на податоци со кои Судот го споделил. Може да биде репродуциран за некомерцијални цели под услов да се наведе потполниот наслов на предметот заедно со горната назнака за авторски права и споменувањето на Human Rights Trust Fund. Ако постои намера да се употреби некој дел од овој превод за комерцијални цели, Ве молиме контактирајте ги publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.